

Kotiin takaisin

Renkaat rullaavat allani. Näen eteeni avautuvan tutun mutkan - olen saapumassa Isokylälle. Samalla tunnen vanhan tutun ystäväni laskeutuvan sydämeni päälle. Aiemmin se oli vihollinen, vihollinen, josta halusin kaikinvoimin päästä eroon. Riuhoisin ja riepottelin, itkien ja vihasin. Katsoin itseäni kuulan ulkopuolelta ja pohdin, mitä ihmettä pienelle elämölleni oli oikein tapahtunut. Lopulta ymmärsin, ettei muistoista pääse eroon repimällä ja pakottamalla. Niistä ei pääse eroon vihaamalla, eikä tukahduttamalla. Käsitin, että muistoni kaipaavat samaa huolenpitoa kuin minäkin - rakastavaa ja turvallista syyliä.

Ystäväni ei kuitenkaan enää satuta - se lepää rauhassa tasaisesti sykkivän sydämeni päällä. Mietin, onko hän lähdessä kokonaan pois, voivatko vuodet korjata kaiken menneen. Pohdin, koittaako pian se päivä, jolloin päästän ystäväni lentämään vapaasti tuuleen kuin kukohtuneen voikukan siemenet lentävät. Mietin, hymyileekö elämä kaikille näille ihmisille, joita olen vuosien varrella kohdannut - kovasti toivon niin.

Kätteni lepäävät rauhassa nahkakijailun ratin päällä, taustalla soi Paula Vesalan Uusia unelmia. Laskea nopeutta kun hahmotan edessäni sillan, tuon sillan, joka on kannatellut jokaista talleajaa samalla varmuudella välittämättä yhdenkään yksilön tarkoitusperistä. Ajan lähemmäs rantaa ja eteeni avautuu sinisenä kimmeltävä järvi, jonka laineet keinuavat rauhassa eteenpäin, törmäten lopulta lempeästi rantakivikkeon. Auton nousee sillalle, näen Xenijärven siluettin edessäni. Katseeni kiinnittyy heti punertavan väriseen kattoon, mikä erottuu muutamien kerrostalokattojen rykelmästä. Samalla ystäväni koittaa sanoa minulle, ettei aika kuitaa muistoja - aika opettaa hyväksymään.

Lähestyn vastarantaa. Laineet halaavat sillan tukipilareita ja minä halaan muistojani yhä voimakkaammin. Xenijärven kirkko, tuo uljas pyhä rakennus kumartaa ohikulkevia matkalaisia. Sitä jää taakseen odottamaan paluutani. Laitan vilkun päälle, hidastan vauhtia, huokaisen ja käänän suuntani kohti keskustaa. Helleotapuli keltaisessa mekossaan tervehtii tuttua kulkijaa. Katson kurnioittaen tuota kaupungin portinvartijaa, jonka pihamaan suojuissa lepää monta maallisen elämän taakseen jättänyttä Jumalan luomusta. Kasvoilleni nousee ujo hymy kun pääsen kirkon kohdalle. Sen ulkoasu on ehostettu - pinta hohtaa valkoisena kuin tammikuinen hanki. Käänän kulkuni Vapaudenkadulle.

Polisiasema piiloutuu tienlaidassa parkissa olevien autojen taakse. Mieleeni hiipi ryppyntynyt muisto tanssiesityksestä, jonka kävimme joskus ryhmämme kanssa pyöräkkelemässä tuon punatillisen rakennuksen alakerrassa. Sydämeni päällä lepäilevä ystäväni silittää hellästi sieluani, käänän kulkeni kortteleiden väliin ja siitä edelleen vanhan Xuumariemen koulun eteen. Muistan, kuinka pieninä luistelimme tuon koulun takapihalla, kävelimme Hillotien koululta nätissä parijonossa opettajan perässä tuon vanhan koulun edustalle asti. Solmimme luistimet sen koulun eteisessä miettien, asuukohan vanhassa koulussa joku lempeä kummitus.

Sammutan auton vanhan S-Marketin parkkipaikalle. Istun hetken täydessä hiljaisuudessa autoni penkillä, turvavyö edelleen kiinni. Tässä on hyvä ja turvallinen olla. Seurailen yksinäistä kävelijää viereisellä tiellä. Hänellä on päällään punainen paita ja jalassa mustat kovat. Olkapäällä heiluu pieni käsilaukku. Askel on hieman hatara, mutta aistin kulkeijan askelissa tahtoa ja päämäärätietoisuutta, hän on matkalla jonnekin. Avaan turvavyön, laitan avinkolasit silmilleni. Lasken köteni ovenkahvalle, mutta jään siihen. Ystäväni rohkaisee minua lähtemään, avaan oven, lasken jalkani lämpimältä tuntuvaan ulkoilmaan.

Kevyt tuuli pörröittää hiuksiani, aurinko paistaa täydeltä terättä. Taivaalla leijuu pari pilvenhattaraa, jotka eivät kuitenkaan aio sulkea aurinkoa vielä vähään aikaan taakseen lepäämään. Astelen kohti Xuumalammen rantaa. Lasken pienelle soratielle, mikä kulkee pitkin rantaviivaa. Kulkiekseni polkua kuulen, kuinka tuuli havisuttelee heinikkoa ja läheisten puiden lehtiä. Jossain joutsen laulaa lauluaan. Tulen seurakuntatalon kohdalle. Sen sivret ikkunat avautuvat sinisenä kimmittävää lampea kohden. Rakennus kuljettaa minut muistoissani joulujuhliin, joissa pieni lapseni sai mukaansa paperipussin, jonka sisältä löytyi punaposkinen jouluomena, muutamia jouluherkkelyä, sekä joulukeusenkoriste, jonka nauha oli kultainen ja päässä roikkui valkoinen lammas. Lammas kuvasti symbolisesti ihmisen asemaa maailmassa - Jeesus on paimenemme ja me hänen lampaitansa.

Nousen lopulta kevein askelin padolle, mistä avautuu näkymä Xemiärvälle. Aallot keiruvat eteenpäin tietämättä päämääräänsä. Kävelen patsa hieman eteenpäin ja käyn istumaan sen varrella paistattelevalle penkille. Suljen silmäni hetkeksi, tuuli hivelee kasvojani. Yksittäinen kyynel vierähtää poskelleni. En kuitenkaan ole surullinen. Tiedän, että elämä on tarjonnut minulle paljon, vaikkei fyysinen kotini enää Xemiärvellä ole vuosiin ollutkaan.

Huomaan rantaviivan tuntumassa voikukan, jonka siemenet ovat kypsyneet valkoiseksi hennuksi. Laskeudun tuon kukkasan luo ja irrotan sen hellästi maasta. Katselen kädessäni olevaa kukkaa, jonka elämä on tullut päätökseensä. Tilanne vie minut rakkaan läheiseni luo, joka nukkuu hiljattain pois. Hänen luonaan kävin lähtöni jälkeen vuosien ajan. Yhdessä pelasimme aina tota strategista peliä, shakkia, jossa hän oli mestari ja minä hänen oppilaansa. Syyneleet tahtovat täyttää silmäkulmani kun palaan näihin vanhoihin hetkiin. Päälinnäisenä tunteena on kuitenkin kiitollisuus kaikesta yhdessä koetusta. Hymyiden kyynelten läpi.

Puhallan kukkasan hennun tuuleen. Siemenet leijaitsevat laskuvarjojensa kanssa kohti uutta kasvualustaa. Lähden kävelemään takaisin päin. Olen kuin tuo voikukka. Juuret ovat Kemijärvellä, eikä kukaan voi minua juurittani irrottaa. Vaikka minut matkalle puhalsi myrskytuuli, leijailin kuitenkin onnistuneesti uuden elämän maaperälle. Sielussani kasvaa kuitenkin se rauha ja rakkaus, jota tämä kaupunki ehti minun ensimmäisinä elinvuosinani istuttaa. Tänne minä palaan, kotini.

- Voikukka